

Kærlighed og fællesskab

Pinsedag 27.5.2012 i Gratiakirken, Martinskirken (LGJ)

Salmer: 243, 257, 273 // 246, 429v1-2, 268.

Evangelium: Johannes 14,15-21

Jesus sagde: "Elsker I mig, så vil I holde mine bud; og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. Endnu en kort tid, og verden ser mig ikke længere, men I ser mig, for jeg lever, og I skal leve. Den dag skal I erkende, at jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer. Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham."

I. Det handler om kærlighed

Jesus taler til os om vores kærlighed til ham. Hvordan viser den sig? Hvad gør vi, hvis vi elsker ham? - Ja, hvordan viser man sin kærlighed til et menneske, som hjælper os, når vi kommer ud for krise og møder store problemer i livet? Vi viser vel først og fremmest, at vi elsker vedkommende ved, at vi tager imod hjælpen, regner med vedkommende og holder os til det, han har sagt til os om hjælp og redning. Sådan også med Jesus og os: "Hvis I elsker mig vil I holde mine bud." Vi vil klynge os til det, bruge det og leve af det.

Jesus havde tidligere igen og igen fastholdt disciplene på de 10 bud og vist dem, hvad der var Guds vilje med deres og andres liv. Han havde forskrækket dem, rystet dem og draget dem til sig. Engang havde de reageret med at spørge: "Men hvem kan så blive frelst?" Og Jesus havde svaret: "For mennesker er det umuligt – men for Gud er alle ting mulige!" Og så sagde han til dem: "Menneskesønnen er kommet for at give sit liv som løsesum for mange!" Dermed handlede forholdet mellem ham og dem i sidste ende om frelse, frelse fra synd og dom. Ikke sådan at Guds vilje om kærlighed og lydighed blev strøget, men så de blev reddet. Jo, de var knyttet til Guds lovbud, men vidste også, at de ikke kunne overholde dem.

Det, som først og fremmest knyttede dem til Jesus, var, at han elskede dem og ville redde dem i livet, i døden og i dommen. Og det var jo også det, han havde talt med dem om den sidste aften før sin korsfæstelse og død. Før han talte om deres kærlighed til ham, havde han vasket deres fødder og sagt: Når jeg har vasket jeres fødder, er I rene og salige. Så vask også hinandens fødder! Og samme aften havde han indstiftet nadveren og givet dem dette bud: "Gør det til min ihukommelse. Hold påskemåltid frem over. Tag brød og vin. Det er mit legeme og blod. Gør det til syndernes forladelse!"

Når Jesus i pinseevangeliet siger, at disciplene vil "holde hans bud", bruger han et ord, som ikke peger på lovuddene, men på de opgaver, som er knyttet til deres frelse. Opgaven er at høre evangeliet, blive døbt og renses og at tage imod Livets brød i nadveren. Deres kærlighed til ham, deres frelser, vil vise sig i, at de klynger sig til hans løfter og til de ordninger, han giver dem i forbindelse med frelsen. Elsker vi Jesus, vil vi holde os til hans ord, dåben og nadveren, hvorved han renses os og holder vores tro levende.

Lidt ligesom da Gud udfriede sit folk fra fangenskab og førte dem i ørkenen. Dengang fik de lovbud, som afslørede den enkeltes synd og skyld, nemlig de 10 bud. Men de fik også opgaver og befalinger, som var deres redning: Slagt et påskelam! Gå tillidsfuldt ud gennem Det røde Hav! Saml manna og få dagligt brød! Drik vand af klippen! Se på kobberslangen, så bliver I reddet! Følg med gennem ørkenen til det forjættede land. Alt det var jo ikke lovbud, som var vanskelige. Når de strøg lammets blod på dørstolpen, viste de, at de elskede ham, som havde lovet at frelse dem. Når de samlede manna og drak vand af klippen, viste de, at de elskede ham, som sørgede for dem. Sådanne opgaver kan vi kalde for evangeliske bud. - "Hvis I elsker mig, vil I holde mine bud!"

II. Det handler fællesskab

Men disciplene sad nu og var bange. Derfor sagde Jesus til dem: "Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer." Jo, han ramte plet. De følte sig som faderløse børn. - Sådan kan vi også føle os som faderløse børn: Ingen far, dvs. ingen person, som har overblik. Alle har mistet overblikket. Alle. Det går op for os enkelte gange i livet: i ungdommen, i voksenlivet, i alderdommen og måske også for nogle allerede i barndommen, at dem, vi ellers stolede på, kun er mennesker og ikke kan hjælpe os, når det kommer til stykket. De kan bare ikke. Derfor er jeg dybest set alene. Det er derfor Jesus beder: "Jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid, sandhedens ånd, ... den bliver hos jer og skal være i jer." Disciplene bliver lovet en erstatning. Jesus giver en anden Talsmand. Helligånden vil tage bolig hos dem. De skal ikke frygte!

Men hvordan? Det var ufatteligt svært for apostlene at forestille sig, at Jesu fysiske nærvær kunne erstattes af noget andet. Og det er vanskeligt for os at tro og hvile i, at Gud bor hos os og i os, hvis der ikke er et synligt bevis. - Men Jesus forklarer jo, hvordan det sker: Det sker ved, at vi holder fast ved hans ord: "Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham" (Joh 14,25). Det lyder enkelt. Og det er enkelt. Talsmanden, Helligånden, vil gøre det for os. Jesus lover jo, at "Talsmanden skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer!" (14,26). "Når han kommer, skal han vejlede jer i hele sandheden. Han skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde det for jer" (16,13.15).

Alligevel kan frelsen virke så fjern, og som om den hører en anden tid til og foregår et helt andet sted end hos os. Tag bare julens budskab: Ligger Betlehem ikke langt fra, hvor vi bor? Og jomfru Maria føder Guds søn, men sker det hos os? Stalden, krybben, hyrderne, fårene og englene, hvor er de nu? Og påskens budskab. Jerusalem, påskemåltidet, bønnen i Getsemane, lidelsen på korset, forhånelsen og Jesu død, begravelse og opstandelse, - skete det ikke fjernt fra os? - Vi vil så gerne mærke og erfare noget i menighedens liv og i vores eget liv, noget nutidigt, som vi kan stole på. Fx nogle nye undergerninger, eller at der er personer iblandt os, som på en særlig måde er fyldt med Guds Ånd, så vi gennem sådanne ydre gerninger og åndsfyldte kristne får tryghed. Kunne Helligånden ikke gøre det for os?

Hvad fik apostlene da i pinsen? Og hvad får vi? Helligånden fyldte huset, hvor de var forsamlet. Og han fyldte hjerterne med tanker og ord. Det samme sker, når der hos os fortælles om Guds storværker, om julen og påsken, når huset fyldes med Guds ord, og det når ind i vores hjerter. Den første pinsedag indledte Helligånden den prædiken, som har varet lige siden: prædikenen om Jesus Kristus og os, prædikenen om julen og påsken, prædikenen om Jesu liv, død og opstandelse for os. Om Guds "stovværker", som tilhørerne siger det på pinsedagen (ApG 2,11).

Alt det, som skete hidtil, bliver nutid til pinse. Ved ordet om Jesus Kristus tager Gud virkelig bolig hos os, både Helligånden og Faderen og Sønnen. Helligånden levendegør ordet for den enkelte. Det er pinsens under. Det som en ny skabelse. Guds Ånd svævede ved den første skabelse over vandene. Og derpå sagde Gud: "Der skal være" ... "og der blev". Pinsedag "svævede Ånden over Jerusalem", og Ånden fyldte apostlene med Guds ord, så de talte. Og da blev der skabt noget nyt i Jerusalem: omvendelse og tro. Det fandt sted i hjerterne. De, som havde korsfæstet Jesus, fik lov at høre om korsfæstelsen igen og mærke, at det frygtelige, de havde gjort, samtidig var deres redning.

Det, som sker i pinsen, sker i hjerterne. Hjertet bliver Jesu krybbe. Han bliver født hos dig! Korset bliver stedet, hvor dine synder nages fast. Han bliver korsfæstet for dig! Og hans grav bliver din grav, fordi du ved dåben begravnes med ham. Og hans opstandelse bliver din opstandelse. Nu er du gået over fra døden til livet. For du tror på Jesus som din frelser. -

"Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. Endnu en kort tid, og verden ser mig ikke længere, men I ser mig, for jeg lever, og I skal leve." Nej, han vil ikke efterlade os faderløse. Ved Helligånden bliver frelsens værk min virkelighed og dermed nutid og fremtid for mig. Så er Gud vores far. Så ser vi Jesus. For han lever hos os.

Så er det sandt, hvad Jesus lover: "Den dag skal I erkende, at jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer." Det er fællesskab i ordets dybeste mening og form. Derfor kan vi gå hjem fra pinsegudstjeneste i dag med kærlighed og fællesskab, som Helligånden giver os. To store kendsgerninger kan bære os i den kommende tid: Du elskes af Jesu far, Gud fader den almægtige. Og du er elsket af Jesus selv. Han åbenbarer sig for dig, når huset og hjertet frem over fyldes af Helligåndens ord. Amen.

Den evangelisk-lutherske Frikirke. Lagt på www.vivit.dk .28.05.2012